

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: SANG AF MARSK STIG

Citation: Hauch, Carsten: "SANG AF MARSK STIG", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid84432/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

I det falmede Løv;
Og tidt saac jeg Syvstiernen
Og den himmelske Svane
Blinke med dobbelt Glands
I den mørke Høstnat;
Da aned jeg, at der gives Tanker, der,
Stiernerne liig,
Ikke lyse for Jorden, men over den.

SANG AF MARSK STIG.

Det dæmred alt i Skoven, jeg treen i Hallen ind,
De Jomfruer jeg skued ved Faklernes Skin;
Den Første ligned Vaaren, der snart i Blomster staaer,
Den Anden gik i Dandsen med udslagne Haar;
Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Den Tredie gav mig Haanden, den var saa hvid som
Snee,

Den fjerde har to Øine som Stjerner at see,
Den Femte kunde synge den yndeligste Sang,
Den Sjette kasted Runcr, der gjorde Barmen trang;
Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Den Syvende sig bøied saa let som Pilens Green,
Den Ottende slog Harpen, da smelted hver Steen,
Den Niende var deilig som Lilien i sin Pragt,
Hun har mit Hjerte bundet med Kjærligheds Magt;
Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Hun Elskov ikke kjender, dog kan hun skifte Sind,
Men aldrig kan hun skifte sin favre Rosenkind,

Og aldrig kan hun skifte sit Aasyn uden Feil,
Og aldrig kan jeg glemme det klare Jomfruspeil;
Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

— Den Lilievand sig hviled udi den grønne Lund,
Da nærmed sig en Ridder med Falk og med Hund,
Da skifted hun sin Tanke, da skifted hun sit Sind,
Og snart hun ogsaa skifted sin favre Rosenkind;
Thi ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

SANGFUGLEN.

I Skoven synger den vilde Fugl
Saa langt fra den banede Sti,
Dog Mængden kjender den ikke,
Den kommer ei der forbi.

— »Og kjender end Mængden mig ikke,
Det skal ei forstyrre min Fred,
Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
At Vaaren skal smile derved.

Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
At den kan til Himlen naae,
Og høres af Skovens Alfer
Og alle de Fugle smaa.

Og høre mig Skovens Alfer,
Da svigte mig Tonerne ei,
Og naar jeg har endt mine Sange,
Da kan jeg jo flyve min Vei.